

klart, nemlig om vedkommende Bestemmelser ere aldeles hensigtsmæssige eller passende. Efter § 1 er Mulkten for løsgaaende Hunde i Dyrehaven 5 Rd. Jeg veed nu ikke, om det er rigtigt, at den samme Mulkst skal gjælde baade for det Tilfælde, at En af fri Villie medtager en løs Hund i Dyrehaven, og for det Tilfælde, at en Hund af egen Drift løber ind i Dyrehaven. I det sidste Tilfælde forekommer det mig, at der er mindre Skyld hos Eierne, og at Bestemmelsen vilde være noget streng for afskillige af Omegnens Beboere, som, naar Løven kommer ud, ville være nøbde til stadig at holde deres Hunde bindne, da de ellers ikke kunne sikkre sig imod, at disse løbe ind i Dyrehaven og derved udsætte dem for en Mulkst, der ikke blev større, om de end selv tage Hunde med derind. Jeg maa dernæst gjøre en Bemærkning med Hensyn til § 3 og da anføre, at det ikke forekommer mig saa aldeles tydeligt, om Meningen med Ordene i Paragraphen er, at Eierne af en Hund, der er optagen i Dyrehaven, i alle Tilfælde skal erstatte de Forplejningsomkostninger, som omhandles i samme Paragraph, og at hvis det er Meningen, at bemeldte Udgifter i alle Tilfælde skulle erstattes, det ikke er mig klart, at dette er aldeles billigt, navnlig i de Tilfælde, hvor Eierne af Hunden ikke alene har udredet den bestemte Mulkst, men ogsaa taalt, at Hunden er bleven dræbt. Forinden jeg imidlertid kan komme paa det Nene med, hvorvidt der er Hjeie nok til at foreslaae Forandringer, kunde jeg ønske at høre den høitærede Ministers Udtalelse om, hvorvidt det er Meningen, som jeg rigtignok forudsætter, at disse Forplejningsomkostninger efter Paragraphen i alle Tilfælde skulle erstattes.

Indenrigsministeren: Grunden til, at dette Lovforslag er blevet fremlagt, er at søge i Finansministerens Dnsse derom. Den store Liberalitet, der vises med Hensyn til den kongelige Wildtbane, gjorde, at jeg fandt et saadant Dnsse berettiget paa Grund af de særlige Forhold, idet Dyrehaven benyttes som Forlystelsessted for Kjøbenhavns Befolkning, og det derved bliver mere og mere Skil og Brug at medtage løsgaaende Hunde, som der forlyste sig med at jage Wildtet. Der er, som

den ærede Taleer bemærkede, ikke gjort nogen Forskjel imellem, om Hunden kommer af egen Drift, eller om Eierne har taget den med; men jeg skulde tage meget fejl, hvis det ikke forholdes sig saa, at Dyrehaven er indhegnet, og at Hunden derfor ikke kan komme derind, uden at den bringes med. Thi hvis der trods Indhegningen fandtes Steder, hvor Hunde kunde passere ind af egen Drift, maatte der jo ogsaa være Udgang fra de samme Steder; derfor søger man jo at holde alle saadanne Indhegninger lukkede. Det kunde derfor efter mit Skjøn kun være ganske undtagelsesviis, at en Hund af egen fri Drift skulde give sig til at løbe ind i Dyrehaven. Med Hensyn til det Spørgsmaal, om Eierne i alle Tilfælde skal erlægge dette Beløb af 16 R. for Pleie og Nøgt hver Dag, da forekommer det mig i det Mindste i dette Dilemma, at han ikke kan være pligtig til at erlægge det altså. Der staaer i Slutningen af § 3: „Først naar denne Erstatning er betalt, bliver Hunden at udlevere til Eierne, og saafremt dette ikke er skeet inden 14 Dage efter Anholdelsen, bliver Hunden at dræbe.“ Det kan gjerne være, at Spørgsmaalet kan være tvivlsomt; men Bestemmelsen gjør det Indtryk paa mig, at naar Eierne vil lade Hunden dræbe, kan han slippe for at betale for dens Forpleining. Det kan imidlertid gjerne være, at man ifølge den almindelige Erstatningspligt kan søge ham til at betale Forplejningspenge, iagtet Hunden er stød; men man har væsentligt søgt at komme til sine Forplejningspenge ved at sige: „Du faaer ikke Din Hund, førend Du betaler.“

B. Christensen: Iagtet jeg for min Deel ikke agter at stemme imod det foresliggende Udkast, som jeg efter mit personlige Bekjendtskab til Forholdene og efter hvad jeg troer at vide om Folks Mening i den nærmeste Omegn maa ansee for at have ganske god Grund, maa jeg dog tilstaae, at det forekommer mig, at der i hvad den første ærede Landstingsmand, der havde Ordet, yttrede, er nogen Opfordring til at søge et Par af Bestemmelserne mere tydeliggjorte, end de ere, ligesom jeg for mit Vedkommende ikke ganske kan overbevise mig om det Principrigtige i og derfor ikke gjerne vil